

Παράσταση με πολλές ιδιαιτερότητες

«Bitch Boxer» από τη Μικρή Σκηνή

Η νεοσύστατη θεατρική ομάδα «Μικρή σκηνή» επέλεξε για εναρκτήρια της παραγωγή το έργο της Σάρλοτ Τζόζεφιν «Bitch Boxer». Η σκηνή είναι όντως μικρή, ο χώρος (δίπλα στα «Καλά καθούμενα») γεμίζει πλήρως με 30 θεατές. Έχουμε

δει στον ίδιο χώρο την «Ωραία Ρεμέντιος». Τότε την «άμυνα» απέναντί μας την κρατούσαν πέντε ηθοποιοί και η Ειρήνη Ανδρέου ήταν μία απ' αυτές. Τώρα είναι μόνη. Η ελάχιστη απόστασή του χώρου της σκηνικής δράσης από το κοινό, ο μικρός αριθμός των θεατών, η μοναξιά της ηθοποιού στη σκηνή, αλλά και το είδος του κειμένου, που είναι γραμμένο σε μορφή αφήγησης της ηρωίδας με εμβόλιμη έντονη σωματική δράση, αποτελούν την ιδιαιτερότητα της παραγωγής. Ιδιαιτερότητα που αντιμετωπίζεται από τον σκηνοθέτη

Χρήστο Ζάνο με το να βυθίσει την ηθοποιό του απόλυτα στον ρόλο της. Η τεχνική της πυγμαχίας κατακτήθηκε από την ηθοποιό. Είναι η κινησιακή

γλώσσα του έργου, είναι και το κύριο μέσο για να εκφραστούν οι εναλλαγές στη διάθεση της Χλόης Τζάκσον, οργή, επιμονή, εμμονή, πόνος της απώλειας, επιθετικότητα ως η μόνη άμυνα ενάντια στη διαβρωτική μιζέρια του γύρω της κόσμου. Εντυπωσιακό το σκηνοθετικό εύρημα στο τέλος, αλλά και η εκτέλεσή του από την ηθοποιό, όταν η σκηνή του κρίσιμου αγώνα δεν αποδίδεται με κυριολεκτική πυγμαχία, όπως στις σκηνές προπονήσεων, αλλά μ' ένα μεταφορικό χορό.

Το έργο της Αγγλίδας Σάρλοτ Τζόζεφιν έχει το χαρακτηριστικό γνώρισμα κειμένων γραμμένων από ηθοποιούς, την ενσωματωμένη υποκριτική παρτιτούρα. Η συγγραφέας-ηθοποιός το 'φτιαξε για να το παίξει η ίδια. Βάζει τις σωστές συναισθηματικές δοσολογίες, γνωρίζει πότε το χαμόγελο πρέπει να σπάσει τη θλίψη, ξέρει πώς αυτός ο συγκεκριμένος χαρακτήρας, μια λαϊκή κοπελίτσα από το ανατολικό Λονδίνο, μπορεί να αντιμετωπίσει την τραγωδία, την πείση, τη μοναξιά, τον έρωτα. Το ζητούμενο στο ανέβασμα τέτοιων κειμένων είναι να ανακαλυφθεί αυτή η παρτιτούρα, να ηχήσουν οι νότες κρυμμένες κάτω από σκηνές, στάσεις, λέξεις, να τονιστεί ξανά το κείμενο, όπως είχε υπόψη της η συγγραφέας.

Μακριά από την πραγματικότητα, από την οποία πλάστηκε, το έργο της Σάρλοτ Τζόζεφιν χάνει το αβαντάρ της κοινωνικής αναγνωρισιμότητας της μορφής, της αργκό της τοπικής λαλιάς, τη χαρακτηριστική προφορά, κ.λπ. Οι απώλειες αναπληρώνονται από τον σκηνοθέτη και την ηθοποιό του με την ψυχολογική αλήθεια, με τη διαύγεια της σχέσης των εκφραστικών μέσων και του συναισθηματικού περιεχομένου. Αυτά οδηγούν την παράσταση στη ζητούμενη επάρκεια, στην

αισθητική ολοκλήρωση.

Όμως στην παράσταση υπήρχε και κάτι άλλο, που έωνε την ηθοποιό με τον ρόλο της. Η Ειρήνη Ανδρέου δεν έπαιζε μόνο το πάθος της ηρωίδας της να υπάρξει μέσα από ένα άθλημα, μια νίκη, μια προσωπική κατάκτηση. Ζούσε και το δικό της πάθος, μιας ηθοποιού που δεν έχει χορτάσει την τέχνη την οποία υπηρετεί, που διψά για δημιουργία, που θέλει να υπάρξει μέσα στο θέατρο.

Νόνα Μολέσκιν

Η Ειρήνη Ανδρέου ζούσε και το δικό της πάθος, μιας ηθοποιού που δεν έχει χορτάσει την τέχνη την οποία υπηρετεί, που διψά για δημιουργία, που θέλει να υπάρξει μέσα στο θέατρο